Наша Будучність

Рік II. Травень, число 5, 1946.

Наша Будучність — Орґан Українського Католицького Юнацтва. Виходить раз у місяць. Річна передплата — 50 центів. Адреса Редакції: Our Future, Box G. Mundare, Alberta. Адреса Управи: Ukrainian Catholic Youth, 8820-111 St. Edmonton, Alberta, Canada.

ЗМІСТ "НАШОЇ БНДНЧНОСТИ". РІК II. Ч. 5, 1946.

УВАГА: На многі просьби читачів Контест Приєднання Нових Передплатників для Нашої Будучности, ми продовжили на три місяці. Тому нехай всі, що люблять читати цю ґазетку, подбають, щоб її читало якнайбільше наших українських хлопців і дівчат. Це перший обовязок добрих членів Українського Католицького Юнацтва.

Наша Будучність

Рік II. Число 5. Мондер, Алберта Травень, 1946

Українській Молоді

ХРИСТОС ВОСКРЕС! Свято Христового Воскресення — це Твоє Свято, Дорога Молоде, бо це є Свято надії, а надія, це Твоя прикмета, Твоя прикраса. Ти надія всіх, цілого свого народу. Ти криєш у собі багато майбутнього, а мало минулого. Через це саме Ти посідаєш мало досвіду, а багато надії. Твоєю прикметою, як Молодді, є рватися до трудних завдань і надіятися осягнути те, що старшим вже є неможливе. Нехай воскресший Христос, що перший поконав так великі перешкоди в борбі за спасення наших душ буде нашим взором, як ми повинні зводити борбу за наші власні душі, за здійснення наших надій і щасливу будучину для себе і других. Тільки в Нім повинен бути наш ідеал; тільки в Нім повинні находити ми жерело для черпання сил для наших змагань у здійсненню завдань наложених на ідейних членів УКЮ.

ТРАВЕНЬ. МАЙ. Найкращий місяць в році. Місяць наших Матерей під покровом ідеалу кожної мами — Преч. Діви. Кожний з нас має матір, що нас любить і виховала нас на те, чим ми тепер є. Все, що ми маємо і чим ми є завдячуємо по Бозі, нашій мамі. Вона наш найліпший приятель. Ніхто на світі нам краще не порадить, як наша рідна мама, бо ніхто так дуже не бажає нам добра, як вона. Вміймож отже це добро оцінити, вміймо бути вдячні їй за це. Чи допустимо до того, щоб про нас казали, що "малі діти друть мамі одіж, а старші друть її серце?" Місяць травень є також на це, щоб ми краще познакомилися з нашою небесною Матірю — Марією. Вона хоче бути нашою доброю Матірю, але чи ми будемо добрими її дітьми? Доброю дитиною Марії може бути тільки той, хто дорожить собі своїм українським походженням і католицькими засадами.

РІЧНИЦЯ "НАШОЇ БУДУЧНОСТИ". Цей місяць є заразом річницею появи нашої ґазетки. Ми всі любимо читати її. Ми хотілиб бачити її багато більшою і щоб вона частіше до нас приходила. Але чи це наше бажання не є тільки в думці або слові? Що зробили ми, щоб ці бажання сповнити? Кілько разів дописали ми до неї? Кілько нових читачів приєднали ми для неї? Кілько разів помогли ми її фінансово? Кілько разів читали ми ті заклики й заохоти, а кілько разів вони були даремні? Кілько разів ми чули або читали про цю ґазетку, кілько разів ми могли її помогти, але нам не хотілося. . .? Мало є тих, що щиро працюють для неї, але чи наше імя є між ними? Як досі було, то було — вже минулося. Але ми покажім від тепер, що й УКЮ може щось зробити, може піддержати свою власну часопись, її поширити, до неї дописувати й цінити її як свою власну.

З нагоди Світлого Празника Христового Воскресення

БАЖАЄМО ЇХ ЕКСЕЛЄНЦІЯМ КИР ВАСИЛІЄВИ І КИР НІЛЕВИ, ВСІМ ОТЦЯМ, ЧИТАЧАМ І ЧЛЕНАМ УКЮ ПО ВСІЙ КАНАДІ ЯКНАЙБІЛЬШЕ ЛАСК ВІД ВОСКРЕСШОГО СПАСИТЕЛЯ.

за Пров. Заряд УКЮ Алберти,

п. Йосиф Волянський, голова. панна Наталка Кузик, писарка.

Під Розвагу Всім Відділам УКЮ в Алберті

(Комунікат Пров. Заряду Алберти)

Перше: Наша організація буде непоборимо сильна тоді, коли буде сильно зцентралізована. Централізація полягає в тім, що Пров. Заряди є в тісній лучности зі Зарядом Домініяльним, а поодинокі відділи зі Зарядом Пров. і сповняють накази й обовязки приписані правильником УКЮ.

Нам особливо залежить на тім, щоб УКЮ албертійської секції було зцентралізоване зі своїм Пров. Зарядом. В тій цили цей Заряд розсилає циркулярі, що їх кожний відділ мусить совісно й скоро виповнити та вислати до канцелярії УКЮ, що міститься в Інституті св. Йосафата в Едмонтоні під ч. 8820 - 111 Стріт.

Друге: Пров. Заряд мусить мати фонди, щоб міг вести свою працю. Наші фонди вже вичерпані, бо Пров. Заряд не має інших приходів, крім тих, що їх повинні присилати всі відділи. Нам потрібно деяких необхідних річей до канцелярії, як тайпврайтер, циклостиль, файл кебинет, папір, коверти, почтові значки і т. д. Ми не можемо вести успішної праці, коли мусимо позичати цих річей від інших. Тому правильник наказує, що кожний відділ має посилати 40% з членських вкладок, а 10% зі всіх підприємств. Чому про це забувають? Дбаймо в першій мірі про свою організацію! Навіть як робимо якесь підприємство на означену ціль, то це нас не звільняє від обовязку зглядом своеї організації. Назначений процент чистого доходу вишлім до Пров. Заряду, а решту на іншу ціль. Так робить кожна сильна організація, так і нам треба робити.

Трете: У всіх трудностях пишіть до канцелярії УКЮ. Члени Пров. Заряду часто сходяться і візьмуть Вашу справу під розвагу та розвяжуть Ваші трудноці.

Четверте: Коли у Вас ще нема відділу, або слабо стоїть, то не чекайте доки зовсім не розпадеться, але дайте знати Пров. Зарядові, а він прибуде до Вас у догідний час і поможе Вам. Взагалі більше пишіть, більше радьтеся, більше домагайтеся, а дістанете поміч.

Пяте: Пров. Заряд просить більше інтересуватися органом У.К.Ю. Поширюйте, фінансово помагайте і подавайте до своеї газетки про всі свої ділання. Нехай другі про Вас читають і приклад собі від Вас беруть.

Ці точки належить взяти під дискусію на перших зборах й писарі пришлють звіт з тих зборів до Пров. Заряду.

За Заряд:
о. Севастіян Курило, ЧСВВ
Провідник УКЮ Алберти.
п. Йосиф Волянський
Голова.
Панна Наталя Кузик
Писарка.

У Боротьбі за Ідеали

ЛИШЕ КАТОЛИЦЬКА МОЛОДЬ

Наша молодеча органiзація є наскрізь релігійна. До неї можуть належати лише католицькі хлопці й дівчата. Жадних Сектантів не можна вписувати в члени, ані впускати до салі, коли відбуваються збори Молоді. Однак не можна збороняти хлопцям і дівчатам інших віроісповідань приходити на прийняття, що їх улаштовує наша католицька Молодь, особливо коли такі прийняття відбуваються на публичних місцях. Та найкраще забавимося тоді, коли будемо собі самі. Ми повинні стреміти до того, щоб члени Кружка мали відповідне місце та щоб часто мали свої вечірки-забави. Не йдім до Протестантів.

ЩО ЗНАЧИТЬ "КАТОЛИЦЬКИЙ"

Слово "Католицький" зачали вживати на початку другого століття. Воно означає тільки, що "загальний, для всіх". Христос сказав Своїм Апостолам поширити Його науку по всьому світі. Апостоли виконали наложений їм обовязок. Сьогодні католицька Церква справді може похвалитися, бо до неї належать люди всіх рас. Кожнього дня навертаются вжето погани, вжето Сектанти й стають членмаи католицької Церкви.

ХТО Є КАТОЛИКОМ?

Всі, що є хрещені у католицькій Церкві, належать до правдивого Христового стада. Через чин Хрещення людина дістає великі привілеї, бере на себе обовязки, а заразом дістає титул Католика. Тут розуміємо лише католицьке хрещення. Та не вистарчить бути хрещеним. Чому? —Бо є богато людей, що були хрещені у католицькій Церкві, але або відпали від неї або не сповняють своїх обовязків. Перших називаємо відступниками, других паміровими Католиками.

ПРАВДИВИЙ КАТОЛИК

Вірною дитиною є лише та, що виповняє всі прикази батьків, що любить їх та бажає принести своїм батькам честь. Так також правдивим Католиком може себе назвати лише той, що сповняє всі приписи Христової Церкви. А якіж є ті приписи?

Десять Заповідей Божих, сім Заповідей Церковних і шість правд віри містять у собі майже цілий катехізм. Добрий Католик знає їх від ранної молодости. Та не вистарчить лише знати свої обовязки. —Треба їх і виповняти. Віруючий Католик не лише не поповняє того, що є заборонене під гріхом, але робить богато більше. Чим більше хтось користає зі св. Тайн, чимбільше хтось виконує добрих діл, тимліпший з нього Католик.

БУДЬМО СИЛЬНІ В ВІРІ

На нас молодих членів і членкинь У.К.Ю.-тва взоруються всі. Ми маємо просвічувати всім добрим приміром. Тому сповняймо всі наші релігійні обовязки. Сповняймо їх точно, ревно, з переконання. Будьмо світлом для старших і молодших. На нас дивляться і взоруються не лише у неділю, коли ми є в церкві. Ні. З нас беруть собі примір і в неділю, і в пятницю, і в кожнім дні тижня; на нас глядять в церкві, вдома, на улиці, в галі, на чужині — всюди. Тому будьмо сильні в вірі. Скріплюймо нашу віру частим приниманням св. Тайн. Сповняймо богато добрих діл. Не встидаймося визнавати віру. Ми тут у Канаді маємо свободу релігії. Будьмо ревні. Глядім на наших Братів за морем. Червоний кат переслідує їх за віру, але вони не подаються. Мученича кров тече ріками, число українських Мучеників щодень більше, а їх віра мов сталь гартується. Читаймо релігійні книжки, газети. Будьмо мучениками у сповненні наших обовязків. Таким життям зберемо собі богато заслуг, збудуємо наших ближніх, а Богові принесемо велику славу.

ДОМ. НАРАДИ В САСКАТУНІ
в днях 23 і 24 березня

Нарари розпочали молитвою **"Царю Небесний"** в год. 2.30 дня 23-го березня в суботу.

Вступне слово — о. М. Горошко.

Присутні—Всеч. о. Горошко, Всеч. о. Фірман, Впр. о. Слобода ЧСВВ, о. Сев. Курило ЧСВВ, А. Жук, Дом. секр., Б. Л. Корчинський, рПес. реф., Пр. Бр. Методій Ч.Х.Ш., Й. Волянський з Едмонтону, Н. Кузик з Едмонтону, Петро Козоріз з Вініпеґу, Марія Карпець з Вініпеґу, Петро Воробець с Саскатуну, М. Фідман, П. Качур, П. Жук, П. Бабин всі з Саскатуну.

Домініяльний Зїзд —

Рішено, щоб Дом. Зїзд УКЮ, який припадає цего року, відбувся у Вініпеґу підчас Конґресу. В тій справі Дом. заряд має вдатись до конґресового комітету, щоб дали пів дня і один вечір для УКЮ.

Кошта делеґатів —

Рішено, щоб кожний Провін. заряд заохотив свої відділи післати делеґатів на Конґрес до Вініпеґу. Кошта подорожі платить кожний відділ за свойого делеґата.

Програма — на Зїзді:

1) Звіт Дом. Заряду.
2) Абсолюторія Дом. зарядові.
3) Вибір нового заряду.
4) Плян праці.

Централя Дом. Заряду —

Рішено, що централя Дом. заряду УКЮ має бути перенесенна до Вініпеґу. Пров. заряд Манітоби має підготовити відповідних осіб. Після Конґресу УКЮ отворить канцелярію в Вініпеґу де буде працювати стала секретарка, або секретар і буде займатись справами організації.

Преса УКЮ —

Одноголосно рішили поширити орган УКЮ "Нашу Будучність" на цілу Домінію і зробити органом УКЮ Канади. Назва буде змінена. Місто **"Наша Будучність"** назва органу буде "Юнацтво" (Youth). Зміна назви наступить після Конґресу, де точніше справу обговорять.

Відзнаки УКЮ —

Обговорили справу відзнаки УКЮ і Дом. заряд має постаратись їх дістати, скоро буде можливо.

Курс для провідників УКЮ —

Рішили мати курс для провідників УКЮ в Саскатуні. Директором курсів Всеч. о. Фірман парох в Саскатуні. Плян предметів і час курсів буде оголошений пізніше. Варта, щоб кожний відділ вислав, бодай одного здібного члена, щоб цей відтак успішно провадив свій відділ УКЮ в данній місцевині.

Наша світла будучність залежить від нас, а ми її поставимо високо.

Обговорено много інших важних справ, що їх проголосить Дом. заряд.

За Пров. Заряд,
о. Севастіян Курило, ЧСВВ, провідник.
п. Й. Волянський, голова.
п-на Наталка Кузик, секр.

МАЙ, МАРІЯ Й МИ

Настав май. Що за радість глянути на ту природу, що мов найкраща царівна, прибрана в чудову красу. Це пора, що в ній всьо відживає, — розвиваються листочки і пахучі цвіти, вертають пташки з веселим співом, тепленький вітер повіває. Всьо прибралось, щоб вийти на зустріч тій, що є найкраща Цвітка в полі, найніжніша Лелія в долині, наймиліша Рожа в Божім городі — Марії, нашій небесній Ненці.

Цей місяць май є в особливіший

(Докінчення на стороні 6-тій)

Материнна Любов Така

Вони робили в тім самім офісі. Але в місті кожний жиє для себе й не знає навіть назвиска свого сусіда. І так минали їм дні. Часами він відносив купу листів до друковання на її бюро, то вона приносила таку саму купу йому до перегляду. Такі стрічі вони відбували згадкою про погоду й тільки легенький румянець на їх лицях давав до пізнання, що вони мають також чутливі серця.

Але їх відношення до себе зовсім змінилися відколи вони раз стрінулися в бібліотеці. І хоч зразу вона вдавала, що читає цікаву новелю, а він занятий розмовою з приятелями, то вони обоє були свідомі що одно на другого крадькім споглядає. Потім вони вже частіше бачили одно другого та обмінювалися веселими усміхами. І в короткому часі вони стали щирими приятелями — ходили разом на різні забави та вечірки.

Та на тім не скінчилося. Чи аж треба казати, що сталося потім. Він дійшов до такого заключення, що вона для него одинокою дівчиною на світі, а вона почала уявляти собі веселий родинний дім разом із ним. Так минали дні в їх щирій, невинній любові. Послідний день вакацій — що припадав якраз у неділю — вони постановили перевести гарною прогулькою до озера.

"Дуже добре," сказав він, "нехай буде, що в одинадцятій годині я поступлю по тебе."

"Чому аж так пізно?" перебила вона. "Я так люблю виходити раненько, коли ще повіває холодний воздух."

"Перепрошаю, але я не можу скорше, я є обовязаний вислухати Службу Божу в неділю. Я є католик."

"Католик?..." запитала вона по довгій павзі. "А чому ж ти мені того скорше не сказав?" Він тільки здвигнув раменами а вона продовжала: "Що, ти думав, що то є малої ваги? Не думай, що я буду віддаватися за католика. Я не маю нічого проти католиків; нехай собі вони вірять в що хочуть, але я за католика не піду. Я знаю, що ваша релігія вимагає від жінки. Великі родини, парохіяльні та сепаратні школи, стичність з вашими священиками."

Він хотів щось сказати, але годі було спинити її. "А тут треба брати ще під розвагу католицьке виховання в дома, молитви щоденні й перед їдженням; якже ж я зможу виввчити своїх дітей того, що я сама не знаю й не розумію. Припустім, що я булаб магометанкою або баптисткою, чи ти тоді женився б зо мною та брав на себе відповідальність учити дітей релігії, що ти її сам не розумієш? То чи можеж вимагати від мене того, що ти сам не відважився б робити?"

Заскочений так не знав він що відповісти на такі слова. Вкінці спромігся на таку відповідь: "То ми не зможемо піти на прогульку взавтра?"

По якімсь часі він пригадав собі, що зможе піти на ранішню тиху Службу Божу й вже коло девятої години буде вільний. Стало на тім, що вони таки мають відбути свою наперед опляновану прогульку. По цім розпращалися й розійшлися.

Як тільки вернув він до дому, сейчас удався до своєї мами на пораду. Та ж йому багато залежало на тім, щоб не стратити його улюбленої Катрусі. Вонаж була всім для нього. Що ж він тому винен що є католиком? Але його добра мати буде знати, що в тім зарадити, як перепровадити цю справу якнайкраще. Вона одинока має щире й зрозуміле серце для нього.

Ні з чим не крився він перед нею. До всього признався й оповів її аж до послідного їх непорозуміння.

"І що ви, мамо, на те все? Вона любить мене так як я її й ми заду-

мували женитися. Певно вона не хоче, щоб я покинув свою релігію."

Мати погладила його ніжно по голові й так відповіла: "Біда тільки, сину, в тім, що твоя Катруся має слушність. Правда, ти поза свою любов не бачиш нічого. І навіть найбільші єї недомагання стають тепер перед твоїми очима малою дурничкою. Але за рік-два по шлюбі ваші любощі скінчаться й пічнеться дійсне родинне життя про що й твоя Катря якраз думала.

"Правда, люди тепер не розуміють дійсного значіння супружжа й шукають тільки заспокоєння своїх тілесних роскошей. Але для католика воно має багато глибше значіння. Вправді має воно свої втіхи але й має обовязки. Католицькі родичі не шукають нагороди тут, але стараються виповняти Божу волю як слід, щоб тим вислужити собі вічне щастя. І тому католицькі мами стараються дати своїм дітям добре християнське виховання, щоб нічого не було їм на перешкоді до злуки з Богом.

"Це все предбачувала наперед твоя Катруся й зрозуміла, що не зможе як слід виповнити свої материнські обовязки бо їх сама не розуміє. І тому бачить, що коли ті обовязки будуть занедбані, то потім ви не будете мати щасливих днів у вашім житті. Тому, дорогий сину, що я люблю тебе своєю материнською щирою любовю й бажаю тобі всього добра, раджу тобі покинути цю дівчину, бож ти хочеш товаришки, що житиме тими засадами що й ти, живеш.

"Хоч як рада б я була, щоб ти женився з твоєю Катрусею, бо й я люблю єї та бачу що булаб доброю жінкою, але навіть самий Папа позволив тобі женитися з нею, я б відраджувала хіба вона приняла б католицьку віру."

На другий день їх прогулька невдалася. Щось бракувало їм до веселости—вони чулися якось не свої. Аж коли вертали домів, він оповів єї про його розмову з своєю мамою. Закінчив цими словами: " Вони сказали, що з твоїми поглядами на обовязки католицької матери, ти була б дуже доброю мамою наколи б ти була католичкою; але що ти нею не є то нічого не можна порадити."

Вони розпращалися по приятельськи, обоє того переконня що можливо це послідна їх стріча.

На цім мало б закінчитися це оповідання, але Божа доброта не могла дозволити на таке, щоб не винагородити такої дівчини, що так високо цінила обовязки католицької матери; та заразом такого хлопця, що шанував свою матір і в своїх труднощах удавався до єї люблячого але заразом розумного розсудку та його придержувався. Катря за кілька місяців потім обучилася в головних правдах католицької віри й була принята до Церкви перед самим шлюбом на велику радість свого судженого й потіху доброї матери.

МАЙ, МАРІЯ Й МИ

(Продовження зо сторони 4-тої)

спосіб її, бо між красою природи і величчю Марії є велика подібність. І справді веселий час весни, повний нового життя, нагадує нам надземський блеск Марії.

Наші серця наповнені діточою любовю до цеї нашої любої Матері. Наші уста шепчуть щораз частіше і побожніше молитви до Неї. Наш голос щораз ніжніше співає чудові пісні на честь цеї Цариці небес.

Але ген глибоко, на дні нашого серця, криється схований біль-смуток. Наша думка лине далеко на рідні простори наших батьків, до наших дорогих братів на Україні милій. Нині там нема тої радости ані щастя, що їх приносить май. Немилосердна рука злобного тирана кроваво нищить і переслідує все, що нам і їм дороге.

Але ми надіємося на Марію. Їй віддаємо ми наші зболілі серця і просимо, щоб Вона, одинока наша поміч і надія, виєднала мир і свободу своїм терплячим дітям. Вона ще нікого не відкинула, отже прийме і наші мольби.

THIS TIME IT'S —

A Bird's Eye View of the U C Y of EDMONTON!

(continued)

Kay Lazowski
Employee at Sunland Biscuit Co. What's new — "Cookie"?

Kay Puchalik
It is worth a thousand pounds a year to have the habit of looking on the bright side of things.

Ann Puchalik
Following her sister closely behind.

Ann Harris
Cheerfulness is an offshot of goodness and wisdom.

Phylis Holowatiuk
"One who dreams — — — greatly."

Emily Koss
The wisest lady may have the least to say.

Olga Solar
And certainly she's a good lady.

Verna Knysh
A spirit of fine fearlessness.

Dolly Jacobs
A zest for living and a talent for friendship.

Nellie Kuzyk
No gift is more precious than good advice.

Rosalie Washylk
Jolly and a joy spreading.

Elsie Romaniuk
A gentle lady, in word and deed.

Ann Chaba
Ambition — As we look into the crystal, we see her future career as a stage actress.

Harry Tomiak (Archie)
Everybody has a craving to be appreciated like he is.

Tillie Lazowski
We admire the woman who embodies victorious efforts.

Alexandra Podgurny
Her name recalls its owner's worth
Virtues are here most fair — — —
A modesty in dress and mien,
With all a charming air.

Evelyn Chizen
The glory of young women, is their strength.

Tillie Derewenko
Did you ever notice how people make way for the lady who knows exactly where she's going.

John A. Smichura
Truck driver. Ambition — learn to drive with one hand.

Nellie Sowiak
Pleasant company and a cheerful disposition.

Stephanie Washylk
A bundle of sunshine.

Mike Plishka
Barber — We wonder if he had any close shaves?

Barbara Holowatiuk
"When duty whispers low 'thou must' the youth replies—'I can'."

Olga Paltzat
Earnest worker, trusted friend. — Puns and wise cracks without end.

Billy Prosky
Secure whatever he gives, he gives the best. Hopes to make stage - acting his career.

Margaret Eleniak
Marg. makes a wonderful cook—even the boys at the Institute say so—the boys seem to be putting on weight, could it be lack of exercise?

Sophie Puchalik
Have you ever heard of Sophie ignoring the boys? Hobby—dancing.

Ann Baziuk
Bookkeeper. — Always ready for sound arguments.

Olga Hotra
A happy lady whose wish and care, is contended by breathing her native air.

(Continued on page 10)

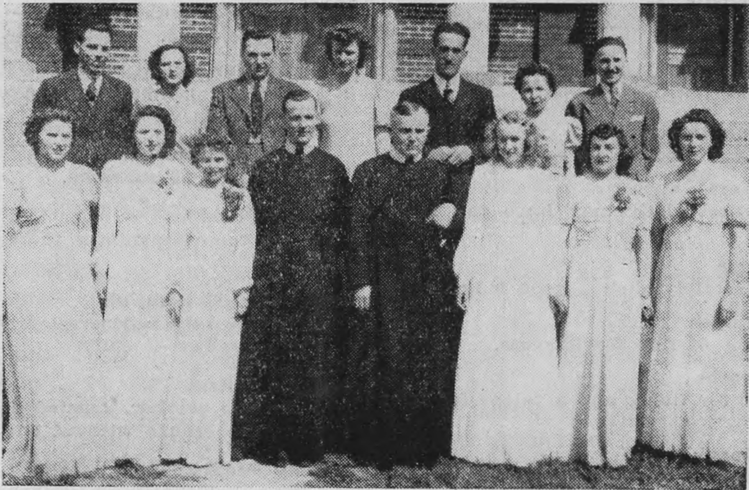
EDMONTON IN

Left Corner: Present Executive.

Centre: Executive and Committees of 1945.

Lower Corner: Members having lunch.

Lower Centre: Mr. and Mrs. . the UCY o E

N IN PICTURES

Right Corner: Present Committees.

1945. Centre: May picture of girl members.

h. Lower Corner: Girls preparing lunch.

rs. [illegible]. Bodnar, former members of
Y of Edmonton.

Ukrainian Easter Rites

Easter is celebrated among the Ukrainians with ritual ceremonies peculiar to this nation. The day calling to remembrance Christ's resurrection corresponds to the Jewish Passover, a feast commemorating the time when God, smiting the firstborn of the Egyptians, passed over the houses of the Israelites, and thus forced the Egyptians to liberate the enthralled Jews.

Since the Passover was only a symbol of our redemption through the ignominious death of Christ, our Easter is the completion of His Sacrifice, and therefore sheds upon us joy and revives in us strong hopes of our future resurrection.

And thus the joyful ringing of the bells, wherein the children prove themselves to be masters of this craft, the glittering vestments which the priest dons for the service, the profuse illumination of the church and joyful Easter songs which attune themselves so pleasantly to our ears and transport thoughts on the wings of their melody to the celestial realms, and many other things which keep up the high spirits, which is the keynote that characterizes our feelings during the Easter time — all these combine to effect the great joy in the hearts of all the wayfaring Christians in this terrestrial pilgrimage.

The Easter services are commenced with a procession about the church. The priest carrying the Blessed Sacrament is accompanied by the people. They chant Easter canticles as they proceed slowly along, and the pealing of the church bells carry far abroad the joyful news. After the procession thrice about, the priest opens the door of the church with a cross. This opening signifies that Christ has opened heaven for us by purchasing with His death the liberty of mankind.

The rectangular piece of cloth trimmed with a golden fringe which bears upon itself the paintings of the Apostles, the Blessed Virgin, and the dead body of Christ, which was carried along during the procession, is now laid upon the altar and remains there until Ascension Day.

During the Mass a loaf of bread, mantled in a white cloth and bearing on top a large metal disc representing resurrected Jesus is placed upon the altar, recalling the memories of the time when the Apostles placed a loaf of bread on the dining table, and reserved a vacant chair for Jesus, who used to appear and dine with them after His resurrection.

During the Mass the Gospel is read in different languages, i.e. in the vernacular, Greek, Latin, Paleoslavic and others, in order that all present might hear the joyful tidings of the Victory of Truth over evil.

The blessing of divers kinds of victuals which the people bring about as they come for the Easter services, has its attractive charm and significance. They arrange themselves, while the priest walks around and blesses each basket separately, making implications to God, imploring Him to come down with His blessings wherein the people might find strength to wage war against evil, to ward off sickness, temptations, etc. A week after Easter the people visit the cemetery and offer prayers on behalf of those who passed away. This tradition is praiseworthy, because it reveals that the people wish to share their joy with those whom they once loved.

A Bird's Eye View (cont.)

Stevie Pinkowski

Imagine Stevie trying to beat Joseph Wolansky in badminton.

Sandy Wolanik

Ambition to travel—progressed from Chipman to Edmonton. Destination unknown.

Phylis Mailkowski

She's not the kind to worry
If things don't turn out right,
She's much too wise to hurry
Or study all the night.

Peter Eleniak

Lucky is the maiden fair
Who wins good Peter's heart,
For he is a jolly fellow
And always does his part.

Lillian Ferbey

Lillian is a charming girl
With very lovely ways
Her happy laugh and cheery looks
Will e'er deserve much praise.

Adeline Narbeski

Adeline has the finger gift.
She just has to twiddle her little finger,
and everybody comes to the rescue.

Ann Yaschuk

Ann is a lovely girl
And quite bedight with her new curl,
She is the jolly and happy kind
And she is clean in her heart and mind.

Rev. Father Marianus

Due to his Mission Work — Father was unable to continue as director of the U.C.Y. of Edmonton. We appreciate the strong foundation he has built for us to continue upon.

"We wish him success in his missions."

Rev. Father Kurylo

"Being a good director is appreciated by all members." Always ready to help one.— Has done much by organizing a U. C. Y. choir.

Панна Йосифа Семенюк

з Нового Києва

Королева великого карнавалу, що відбувся у Новому Києві, Плейн Лейк і Інисфрі. Допись була у попередному числі.

Fairy Tales?

In these modern days, when faith has grown cold, there are people, even youngsters, who, when exhorted to reflect upon death and eternity, reply: "I am no child to be frightened with nursery tales; who knows, whether death is not annihilation!"

Words like these, when uttered by youthful lips, fill us with horror and pity. Could the fundamental truth of all religion, the belief in the immortality of the soul, be destroyed in them so soon?

Since you, dear reader, must go forth into life and be exposed to the dangers of unbelief, it is of the utmost importance that the conviction that "death is not annihilation" should be deeply rooted in your heart; wherefore ponder carefully the principal grounds upon which this conviction is based.

Death is not innihilation, but the soul lives on after the death of the body. It is immortal. The very nature of the soul proves this; it is a simple, indivisible being; it cannot be separated into parts, or destroyed.

Now, however, modern unbelievers appear upon the scene and say: "Man does not possess a soul independent of the body, a soul, which has its own separate existence." And as a "proof" of this they assert that since a violent blow upon the head destroys consciousness, the power of thought is therefore dependent upon the brain; the brain being the cause of thought, no spiritual soul is needed for this purpose.

This conclusion appears to be plausible, but it contains a grievous fallacy. In a similar manner I can "prove" that there is no sun! Just close the shutters of your room; the light disappears from it. But in proportion as you reopen them, the light streams in again more or less brightly. Therefore the light in your room depends upon the window, the window is the cause of it; hence no other cause is needed, no sun! Thus, if you had not seen the sun for yourself, you might believe that there is no sun at all. In both instances the fallacy of conclusion is obvious. Just as certainly as there is a sun so certainly does man possess an immortal soul, with an independent existence of its own.

The conviction of all nations bears witness to this. This truth is inscribed by the hand of nature in the heart of every man. Nature can never deceive. This belief may indeed be dislodged from the head, but never torn out of the heart. "It is hard to believe," a simple person once remarked, "that those whom we love do not merely die, but are dissolved into nothingness." Truly, all our feelings rise in revolt and protest against the assumption that death is annihilation. If there is to be no future meeting with the deceased, then we should be justified in raising an accusing voice to Heaven, and exlaiming: "Thou hast deceived us by implanting affections within our breast which are only doomed to be disappointed!" Is, then, everything to be ended at the close of this short life, so replete often with suffering, and is only nothingness to remain! Are love and friendship to be mere empty words, are virtue and justice to exist only in imagination?

What then! The robber and the robbed, the traitor to his country and he who gives his life for his fatherland, the martyr and his torturer, the unnatural son and model daughter, are they all to share the same faith in annihilation? No, it is even impossible to imagine anything so preposterous.

And what is to be said of the constant yearning of our heart after endless happiness! Is this firmly rooted longing never to find complete and permanent satisfaction, which evidently cannot be found upon the earth?

Moreover, we have the words of Christ Himself as a pledge that there is a future life. He said: "The just shall go into life everlasting, and the wicked into everlasting punishment."

Just as Longfellow has it in his "Resignation":

> There is no death! What seems so is transition.
> This life of mortal breath
> Is but a suburb of the life elysian,
> Whose portal we call death.

PREPARE

FOR MOTHER'S DAY

1) What will you do to honor her?
2) What will you give her?
3) What will you promise her?

I don't know what I should do for my week-end.

Put your hat on it.

UKRAINIAN LITERATURE

BY

LILIAN STEBLYK

A UCY Member of New Kiew

Ukrainian literature is the best medium of the study of Ukrainian people and their mode of living. It represents the sad picture for Ukraine the last thousand years, — their efforts to have an independent state, to become master and director of its fate, how they had to undergo every form of humiliation and yet tried again and again when opportunity offered any hope of success.

Modern literature gives light upon personalities of the authors themselves as individuals and as representatives of their people. Such men as Shevchenko and Franko were the real spiritual and intellectual leaders with real faith in democracy, giving an idea not only for their people, but for the entire world.

Though the Ukrainian problem is most complicated of all Europe it is very simple if the idea is once adopted that the Ukrainians are a separate people, who wish to live their own lives in their own way in their own land.

The Ukrainian language is an East Slavonic which is closely akin to the Russian language and many Russian historians deny that there ever was a Ukrainian culture. Because of its rich productive soil and it's geographical situation it was constantly attacked by Poles, Russians, Romanians, Tartars, Turks, etc. It was a battle ground between Latin and Byzantine culture. Religious feuds were added to personal quarrels and ambitions of neighboring sovereigns.

Along with the decline in Ukrainian liberties, — there were less and less educated people. Their interests were becoming those of serfs and peasants. Thus at the end of the XVIIIth century the Ukrainian people ceased to be a figure in the world of culture. They still, however, had their folk songs which told of exploits of the Kozaks, the great Hetmans and leaders of the past. Ukraine had drifted into intellectual backwater. The question was whether the force of destruction would sweep the country before there came a new inspiration to lift the people intellectually.

Fortunately Hrihori Skoworoda (1722-1794) came into the picture. He was a philosopher, poet and a teacher of moral principles. All he wished was to be allowed to live his life in his own way. He had been thoroughly moved by nationalistic fervor. He was a forerunner of the Ukrainian Renaissance. His talent and voice were very remarkable and during his travels he interested himself in classical authors of Greece and Rome and in writings of the Church Fathers. Because of the strongness of his ideas he was forced out or compelled to leave many colleges and until his death he was a wandering teacher. He wrote poems, essays and dialogues revealing the possibilities of a new and different democracy, a kindly and humane outlook on life for the demoralized and disorganized nation. He did not teach by leading a reaction against the prevailing system or defend the existing order, but he stood apart and thereby kindled a spark of hope in the people by ignoring rather than by defying the prevailing system.

The talented founder of modern Ukrainian literature was Ivan Kotliarevsky, 1769-1838. He lived through the depressing atmosphere of the downfall of the Ukrainian State. He recognized the difference between Russians and Ukrainians; had a lively interest in the conditions of his people. During his lifetime there also began many folk songs and customs. Kotliarewsky had won a certain reputation as a poet. His "Eneida" was a revelation to the Ukrainians. He pictures the life of Aneas and his followers exactly as the Kozaks lived. He showed an amazing grasp of manners and customs of his day making the poem very popular. Ukraine had a written language, understood by the people. The people had a proof that their ordinary native language could be adapted to literature and real books could be written in it. Through him, people were awakening to self esteem which had been lacking for many years. He produced two comedies: "Natalka Poltawka" and "Moskal Chariwnyk" — the first real Ukrainian play written for modern theatre. He paved the way for Ukrainian literature.

Hrihori Kwitka (1778-1843) gave rich and vivid pictures of peasant Ukrainian life in excellent prose. In the second quarter of the IXXth century poetry flowered in all Europe.

(to be concluded)

Mother, Do You Love Me?

It was a clear, calm evening in May. After supper the children went out with mother and dad to clean the yard. The sun was below the horizon. It sounded very much like spring. The robins, meadow larks and killdeers melodiously joined in time and symphony. The stars and the moon glittered with satisfaction. This added charm and resembled youth.

Only Nancy was indoors. She was sitting restlessly on a big lounge glancing momently through an open window at the glistening moon, whose light reflected on the wavering pond. "Yes," whispered Nancy in solitude, "spring is here....." and she paused. Her face was pale. Her sparkling eyes expressed vain ambition. "Seven years passed," reflected Nancy, "since I quit school. I was young then, and had hopes to be happy. But now—I am bitterly disappointed. Brother John was called to the army; the children still go to school. And I—have to stay here on the farm. What a misfortune! ...." Never before she felt so tired, so dissatisfied. Nancy was lacking advice. But she did not have the courage to reveal her difficulties to anyone. No wonder anger furiously flared within her heart. She planned to leave her helpless parents that very night. But, tired from day's work, Nancy suddenly fell asleep on the lounge.

She was dreaming, but her dreams were viciously sad. She wanted to be happy. "I will go East," mumbled Nancy. "There I will do as I wish. It is better to have no responsibility, more amusements, more friends...." She woke up at three, took her belongings, left a note on the table. It said: "Mother, I am sorry, but I have to leave. I am going East. Hope to find fortune. Love, Nancy." This was a terrible shock for an elderly lady. She spent that Sunday shedding tears. The whole family mourned Nancy whom they all loved. Thus passed a sad Mother's Day.

Nancy arrived in Toronto Wednesday night. Her arrival was expected. A few of her schoolmates met her at the station. They chatted happily all evening. She soon was on her job in a large factory. At first she worked with those she knew, but unfortunately she was transferred to some other section. New company is not always a good one. Such was her case. Seven of her group were ruined morally. They soon gained Nancy to their side. She attended immoral shows and dances, went out nights with those that were sinfully popular. Yes, she had money, but nothing else.

A year passed since Nancy left home. Her parents heard of her immoral life, but could not help her much. They prayed for her, wrote letters, but received no answer. This affected her mother's delicate health. She withered, had hopes to recover, but it was impossible. Soon a telegram was sent to Nancy that her mother is seriously ill, but even then she refused to answer.

Nancy's mother passed away exactly at nine Sunday morning. Father Jerome sang a Requiem Mass on Tuesday, delivered a beautiful sermon and the ritual of sealing the grave was completed. Everyone present sympathized with the family. John, the eldest, was overseas. And Nancy?....

She arrived by noon train, but was two hours late. When she learned of her mother's death and funeral, her heart changed. Pardon was granted by her good father. He forgave her all...... They both went to the cemetery. On a new grave was erected a wooden cross with the following epitaph: "She loved God and her children." These words penetrated Nancy's soul. She knelt sobbing. Few minutes passed. She now whispered prayers. Her voice changed instantly. In deep sorrow she cried out loud: "Mother, do you love me?" But there was no answer. Nancy's mother was dead.

That evening the whole family, including Nancy, went for May devotion. It was exactly one year since she entered any church. On the side altar was placed a precious statue of the Blessed Mother. It was decorated with fresh roses, lilies and peonies. Fr. Jerome preached about the love of a good mother for her children. Nancy could not resist from crying. She resolved to go to confession that very evening. And she did. After receiving absolution Nancy knelt at the foot of the side altar. She recited Prayers of penance and looked at the statue. Mary's face was so kind, her eyes shined brightly. This touched Nancy's heart and she prayed: "O Mother, Mary, do you love me?" "Yes, my child, I love you," said Mary, "but be good from to-day."....... These words re-echoed throughout the whole of Nancy's devout life.

Brazen Facts About Ukrainians

(By C. W.)

SCULPTURE AND PAINTINGS OF UKRAINIANS

Refinement of mind is found in no small way in paintings and statues. Ukraine had her sculptors and painters who gave vent to their emotions in their works. A famous sculptor was Ivan Martos, a student of Torwaldsen and Battoni. He sculptured statues "Narcissus" and "The Sleeping Edimion", the perfectness of which gave him the title of academic sculptor. A follower in sculpture was Michael Koslowsky, noted for his statues of "Amor" and "Memorial of Suvarow". Other Ukrainian sculptors were: Michael Kuzenevich — "The Potter"; Michael Mikeshyn—"Bohdan Chmelnitsky"; Michael Paraschuk — "Stefanyk"; Michael Brinsky — "Aeneas"; Andrew Koverko — "Memorial to Ivan Franko"; Z. Dindo — "The Milkmaid"; Alexander Archipenko — "Taras Shevchenko".

Ukrainian painter of great note was Anton Losenko (1737 - 1773). Some of his works are: "Wolodimir and Rahnida", "Farewell of Hector with Andromiche" and "The Miraculous Draught of Fish". Dmytro Levitsky (1735 - 1822) was considered the most talented portraitist of his times. One of his famous portraits was "The Portrait of N. Borschevoy". A famous painter of religious pieces was Wolodimir Borowikowsky (1757-1825). In line came the following painters with their works: Taras Shevchenko — "Swaty"; Trutowsky — "By the Brook"; Elias Ripyn — "Zaporozetz"; M. Pimonenko—"By the Fence"; B. Wasilkowsky—"In the Steppe"; O. Slaston—"Kobzar amongst the Haidamaky"; P. Martinovich— "Kossack"; M. Izakevich — "Berries"; Fr. Krashitsky — "The Wayfarer"; M. Samokish — "The Charge of the Cavalry"; B. Kruchewsky — "The Old Town"; P. Cholodny — "Catherine". Of late painters are: Ivan Trush — "The Swans"; Olena Kulchitska — "Summer"; Michael Zuk — "Sorrow"; Oleksa Nowakiwsky — "Autoportrait with Wife"; Alex Muradko — "In the Cafe"; F. Kruchewsky — "Dowbush"; Michael Osinchuk — "Pieta".

MY MOTHER

Who watched my crib with prayers and tears?
Who shielded me with prudent fears?
Who shaped with care my growing years?
My Mother.

Who kissed my baby cares away?
Who trained my infant lips to pray?
Who taught me childlike what to say?
My Mother.

Who showed the way that I should go?
Who pointed out my hidden foe?
Who banned the things I shouldn't know?
My Mother.

Who dried my tears as thick as rain?
Who hushed the sighs I heaved amain?
Who sewed the dress soon rent again?
My Mother.

Who stinted self for sake of me?
Who felt the pinch of poverty?
Who made my tresses fair to see?
My Mother.

How oft a mother's sacrifice
Seems trifling in a daughter's eyes,
Until—too late—that daughter cries:
"My Mother!"

How many a wayward, thankless son
Must say, when his downward course is run:
"I broke her heart—that loving one—
My Mother."

Oh, children! Do not underrate
A mother's love; you must not wait
Till she is gone; else you'll cry too late:
"My Mother."

No love can match a mother's love;
It is ordained by God above;
She was sweet and gentle as a dove—
My Mother.

P. J. C.

Над Чим Працювати в Молодости

Много є юнаків з благородними наклонами, великими спосібностями, високими ідеями, блискучими мріями та зі здатністю доконати великих діл у житті. Вони можуть ущасливити не лише себе самих у цім житті і в будучім, але можуть принести щастя своїй родині, окруженню, цілій суспільности, навіть цілому свому народові.

Однак часто й дуже много юнаків, що не зважаючи на такі великі дари, не приносять щастя собі ані іншим, але приносять смуток і нещастя ізза премногих своїх промахів. Чому молодці з перспективою на славну будучність розчаровують не лише себе самих, але й других? Чому високі ідеї й блискучі мрії ніколи не здійснуються? Чому гарні наклони і великі спосібности приносять у теперішних часах тільки скарг та нарікань? На це все є лиш одна відповідь: зле виховання себе і брак вироблення доброго і сильного характеру.

Тому хто тільки хоче використати всі свої молодечі спосібности, й не змарнувати свого життя, хто хоче здобути найбільший скарб, а заразом і бажає цього щастя своїм найблищим і цілому свому народові, цей мусить звернути пильну увагу на вироблення себе самого, або інакшими словами на вироблення свого характеру.

Що входить в поняття характеру? Це є ясні і певні засади для розуму, оперті на твердій скалі віри, сильні чито природні чи надприродні мотиви волі і довшою практикою вироблена постійність у добрім. Ця постійність у добрім, що завжди буде оперта на вірі та сильних мотивах для волі є головним чинником доброго характеру. І тому говорячи про людину характерну розуміється тільки, що людина в добрім сильна і витревала.

Колиж під характером розуміти постійність, силу волі в добрім, так до сильної, залізної волі треба найбільше стреміти. Бо що поможе юнакові здатність, спосібність, якщо він її не розвине, не виробить і не використає? А ніщо інше не розбудить цих спосібностей, ніякий учитель, ніяка школа не розвине його талентів, якщо він сам не приложить рук до діла і зі сильною та незмінною волею і витревалістю не візьметься до праці. І коли в серці юнака є великі пляни і надії, він осягне їх тільки при незмінній витревалості в поборюванню численних трудностей і недостач та при великих зусиллях. А до цього треба сили волі. Бо ніщо не є можливе для того, хто хоче. Людям не бракує сили; їм недостає доброї волі. Лиш той стає великим, в кого є сильна воля.

Така воля є одинока основа правдивого щастя і вдоволення. Вона дає охоту й силу до праці. Вона дає похвалу і радість. Слаба воля це все нищить. Теперішний світ є повний кличів, що схібляють наклонам людей. Якраз проти цих кличів повинні всі молоді боротися, бо це одинока дорога до щастя.

(докінчення буде)

—Ходім до церкви.
—Таж дощик паде.
—Ну, то до коршми.
—Хіба вже під парасолею.

ДОПИСИ ВІД ВІДДІЛІВ

РАВНД ГИЛ.

Річні збори УКЮ в Равнд Гил відбулися у неділю 17-го лютня в домі п-тва Калявських. На зборах був о. Є. Химій, ЧСВВ і 11 членів. Вечір перейшов скоро. Всі повеселилися, уложили пляни до дальшої праці. До заряду не цей рік увійшли: предсідатель—Антошко Маслянка; заст. пред.—Антошко Пазюк; писарка — Галя Калявська; касієрка — Марія Делявська; контрольори — Вероніка Маслянка і Павло Калявський.

Подала Галя Калявська,
Писарка.

КАЛМАР.

Дня 2-го березня наше УКЮ мало велику честь мати присутних на своїх зборах гостей з Едмонтону: Впр. о. С. Курила, ЧСВВ і п. Йосифа Волянського, голову УКЮ Алберти. З ними прибув до нас також п. Олекса Курило, голова відділу в Едмонтоні. Присутний був і наш о. Парох, Є. Химій.

З наших членів були присутні 25. Ми всі дуже цінимо собі ті важні вказівки, що їх нам тоді дали наш Провідник, о. Курило. Він вказав нам на велику вагу все бути і все робити у звязку зі своєю централею.

Дня 27-го лютня всі члени нашого відділу їздили до Едмонтону на "ґуд тайм". При тій нагоді ми всі бачили фільму: "Сонґ оф Бирнадетт".

Подала Емілія Шпіляк,
Писарка.

РЕДВЕЙ.

Наш базар, що його ми робили цеї зими, був дуже успішний. Дохід з нього був призначений на фонд Дівочого Інституту в Едмонтоні. В цей спосіб ми сповнили своє завдання, наложене на всі відділи минулим Пров. Зїздом УКЮ в Чипмені. З доходу базару ми дали на цей фонд $100.00.

Вкоротці по базарі наш відділ приготовив собі гарну забаву, "фрі кард парті", що по нім ми мали перекуску. По тім ми ще довго забавлялися, головно співаючи гарні пісні. Були з нами тоді наш о. Парох, Д. Джіґолик і о. Вінцинтайло, ЧСВВ.

Ми дуже тішимося, коли з "Нашої Будучности" довідуємося, що інші відділи також сповняють своє завдання в справі набуття Дівочого Інституту.

Ми також дуже цікаві знати, як стоїть збірка нових передплатників нашої ґазетки.

Подала Катерина Мелешко,
Писарка.

Motion Picture Guide

(New York Office of the National League of Decency)

Class A — Section I.
Unobjectionable for General Patronage.

Bad Men of the Border. Fighting Bill Carson. Follow That Woman. Girl of the Limberlost. The Great Morgan. The House on 92nd Street. Outlaws of the Rockies. Rough Riders of Cheyenne. The Shanghai Cobra. Sunset in El Doredo. Wanderer of the Wasteland. Blazing the Western Trail. The Enchanted Forest. Pursuit to Algiers. Senorita from the West. Song of Old Wyoming. South of the Rio Grande. Sunbonnet Sue. The True Glory.

Class A — Section II
Unobjectionable for Adults.

And Then There Were None. Col. Effingham's Raid. Love, Honor and Good-bye. River Gang. San Antonio. Shady Lady. Strange Confession. Come Out Fighting. Crime Doctor's Warning. The Crimson Canary. A Game of Death. Hold That Blonde. Kiss and Tell. Pardon My Past. Shadow of Terror. The Spanish Main. The Spider. The Stork Club. Too Young to Know. Yolanda and the Thief.

Class B. Objectionable in Part.

Apology for Murder. Blithe Spirit. Men in Her Diary. Mildred Pierce. The Dolly Sisters. She Went to the Races. That Night with You.

ГОТОВТЕСЬ!..

ПЛЯНУЙТЕ ТЕПЕР

щоб взяти якнайбільшу участь

У ДОМІНІЯЛЬНИМ ЗЇЗДІ

УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО ЮНАЦТВА

КАНАДИ

У

ВІНІПЕГУ, МАН.

На цім Зїзді повинні бути не тільки Представники Провінціональних Зарядів, але також представники з кожного відділу УКЮ з цілої Канади. Тому радьтеся, вибирайте і посилайте, щоб кожна Провінція і відділ були якнайкраще представлені. Чи Зїзд буде успішний —

ВІД ВАС ЦЕ ЗАЛЕЖИТЬ.

ЛИПЕНЬ

– 2 3 4

1946